

1. Книга Проповідника, сина Давидового, царя в Єрусалимі.
2. Наймарніша марнота, сказав Проповідник, наймарніша марнота, марнота усе!
3. Яка користь людині в усім її труді, який вона робить під сонцем?
4. Покоління відходить, й покоління приходить, а земля віковічно стоїть!
5. І сонечко сходить, і сонце заходить, і поспішає до місця свого, де сходить воно.
6. Віє вітер на південь, і на північ вертається, крутиться, крутиться він та й іде, і на круг свій вертається вітер...
7. Всі потоки до моря плывуть, але море воно не наповнюється: до місця, ізвідки плывуть, ті потоки вони повертаються, щоб знову плисти!
8. Повні труду всі речі, людина сказати всього не потрапить! Не насититься баченням око, і не наповниться слуханням ухо...
9. Що було, воно й буде, і що робилося, буде робитись воно, і немає нічого нового під сонцем!...
10. Буває таке, що про нього говорять: Дивись, це нове! Та воно вже було від віків, що були перед нами!

11. Нема згадки про перше, а також про наступне, що буде, про них згадки не буде між тими, що будуть потому...

12. Я, Проповідник, був царем над Ізраїлем в Єрусалимі.

13. І поклав я на серце своє, щоб шукати й досліджувати мудрістю все, що робилось під небом. Це праця тяжка, яку дав Бог для людських синів, щоб мозолитись нею.

14. Я бачив усі справи, що чинились під сонцем: й ось усе це марнота та ловлення вітру!...

15. Покривленого не направиш, а неіснуючого не полічиш!

16. Говорив я був з серцем своїм та казав: Ось я велику премудрість набув, Найбільшу за всіх, що до мене над Єрусалимом були. І бачило серце моє всяку мудрість і знання.

17. І поклав я на серце своє, щоб пізнати премудрість, і пізнати безумство й глупоту, і збагнув я, що й це все то ловлення вітру!...

18. Бо при многості мудрости множиться й клопіт, хто ж пізнання побільшує, той побільшує й біль!...